

Sygn. akt VIII C 2030/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa H. M., L. B. i P. W.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł. solidarnie na rzecz H. M., L. B. i P. W. kwotę 195,03 zł (sto dziewięćdziesiąt pięć złotych i trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 81,12 zł (osiemdziesiąt jeden złotych i dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. umarza postępowanie w pozostałej części.

Sygn. akt VIII C 2030/15

UZASADNIENIE

H. M., L. B. i P. W. w pozwie z dnia 13 marca 2015 r. skierowanym przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w Ł. wnieśli o zasądzenie od pozwanego kwoty 236,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona należność stanowi część skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie należności z tytułu dostarczonego sprzętu i produktów medycznych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powodów dochodzoną w pozwie należność wraz z kwotą 107 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania upominawczego.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, w którym nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie. Pozwany zgłosił zarzut błędnie wyliczonych odsetek przez przyjęcie błędnej początkowej daty ich naliczenia. Nadto w pierwszej kolejności spór powinien zostać rozstrzygnięty poprzez polubowne zakończenie sprawy, ale na skutek nieprawidłowego umocowania pełnomocnika powodów, stało się to możliwe dopiero od 17 lutego 2015 r., zatem pozew jest przedczesny. Nadto pozwany wniósł o nieobciążanie kosztami procesu w oparciu o przepis art. 102 k.p.c.

W piśmie z dnia 03 czerwca 2015 r. powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia w zakresie kwoty 41 zł, przyznając przyjęcie błędnej początkowej daty naliczenia odsetek za opóźnienie. Według powoda odsetki powinny zostać naliczone od dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. M., L. B. i P. W. prowadzą działalność gospodarczą jako wspólnicy spółki cywilnej (...) w P. i w ramach tej działalności współpracują z pozwanym Wojewódzkim Szpitalem (...) w Ł..

(okoliczności niesporne)

W dniu 12 października 2012 r. strony zawarły umowę numer (...), w wyniku której powód dostarczył pozwanemu wraz z montażem macerator dla Oddziału Chorób Rozrostowych za kwotę 19.557 zł. W zawartej umowie strony ustaliły, że zamawiający zobowiązuje się do zapłaty w terminie 30 dni od dnia otrzymania faktury (§3 umowy). Powodowie wystawili fakturę VAT numer (...) na kwotę 19.557 zł z terminem płatności 30 dni – do dnia 22 listopada 2012 r.

(umowa –k.25-33, faktura –k.34)

Faktura VAT numer (...) wpłynęła do pozwanego w dniu 29 października 2012 r.

(okoliczność przyznana)

Pozwany nie dotrzymał terminu płatności faktury.

(okoliczność przyznana)

W związku z brakiem zapłaty powód wystawił w dniu 26 stycznia 2015 r. notę odsetkową na kwotę 236,82 zł. Jako początek naliczenia odsetek za opóźnienie powód wskazał dzień 22 listopada 2012 r. Pismem z dnia 28 stycznia 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty wskazanej tam kwoty.

(nota odsetkowa –k.2-23, wezwanie do zapłaty –k.21)

Zapłata należności głównej wynikającej z umowy nastąpiła w dniu 29 stycznia 2013 r. Powód ostatecznie naliczył odsetki za opóźnienie za okres od dnia 29 listopada 2012 r. do dnia 29 stycznia 2013 r. Za ten okres dochodzi jedynie części odsetek w wysokości 195,03 zł.

(wyliczenie odsetek –k.91)

Działalność pozwanego według stanu na dzień 28 lutego 2015 r. przyniosła stratę w wysokości 25.589.242,05 zł

(wyszczególnienie pasywów o aktywów –k.66-68)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody w postaci dokumentów, oceniając je jako wiarygodne, przy czym nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu.

Powód wywiódł roszczenie z zawartej między stronami umowy z dnia 12 października 2012 r. o dostawę i montaż sprzętu medycznego.

Bezsporne w sprawie było, że pozwany nie wywiązał się w terminie z zapłaty za wykonanie usługi. Świadczenie zostało spełnione dopiero w dniu 29 stycznia 2013 r., termin spełnienia świadczenia upłynął w dniu 28 listopada 2012 r. Powodowi przysługiwało zatem na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. żądanie zapłaty odsetek. Zgodnie z powołanym przepisem jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za

które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie.

W ocenie Sądu nie zasługuje na aprobatę stanowisko strony pozwanej, iż nie był zobowiązany do zapłaty odsetek, mimo wezwania wierzyciela, bowiem w chwili wezwania pełnomocnik wierzyciela nie był należycie umocowany. Prawo wierzyciela do żądania odsetek za czas opóźnienia powstało już następnego dnia po upływie terminu płatności należności głównej, po stronie pozwanej powstał obowiązek zapłaty za opóźnienie. Kwestia pełnomocnictwa dla pełnomocnika powoda przy piśmie z dnia 28 stycznia 2015 r. nie pozbawia powoda uprawnienia do żądania odsetek. Powód niniejszym procesem dochodzi jedynie części odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie, i w oparciu o powołane przepisy zasądzo od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 195,03 zł z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Solidarność powodów wynika z przepisu art. 864 k.c.

Uznając, że częściowe cofnięcie pozwu przez powoda (w zakresie kwoty 41 zł) nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w tej części, orzekając jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając, bowiem w zakresie kwoty 41 zł powodowie ulegli pozwanemu. Na koszty procesu powodów złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 60 złotych w stawce minimalnej stosownie do § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) i kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 30 zł opłaty sądowej od pozwu. Na koszty procesu pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 60 złotych w stawce minimalnej stosownie do § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) i kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powodowie wygrali proces w 82,36 % i w takim zakresie należy się powodom zwrot kosztów procesu, po potrąceniu kosztów należnych pozwanemu w ramach wygranej 11,64%.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie kosztami procesu. Zgodnie z treścią przepisu art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu szczególny wypadek nie zachodzi w stosunku do pozwanego. W procedurze planowania wydatków związanych z działalnością gospodarczą podmioty prowadzące tę działalność, przewidując realizację swoich praw przed sądem, powinny uwzględniać także konieczność posiadania środków na prowadzenie procesu sądowego. Planowanie wydatków bez uwzględnienia zasady, o której wspomniano wyżej, jest naruszeniem równoważności w traktowaniu swoich powinności finansowych. W ocenie Sądu sytuacja finansowa pozwanego nie stanowi szczególnego wypadku, uzasadniającego zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c.